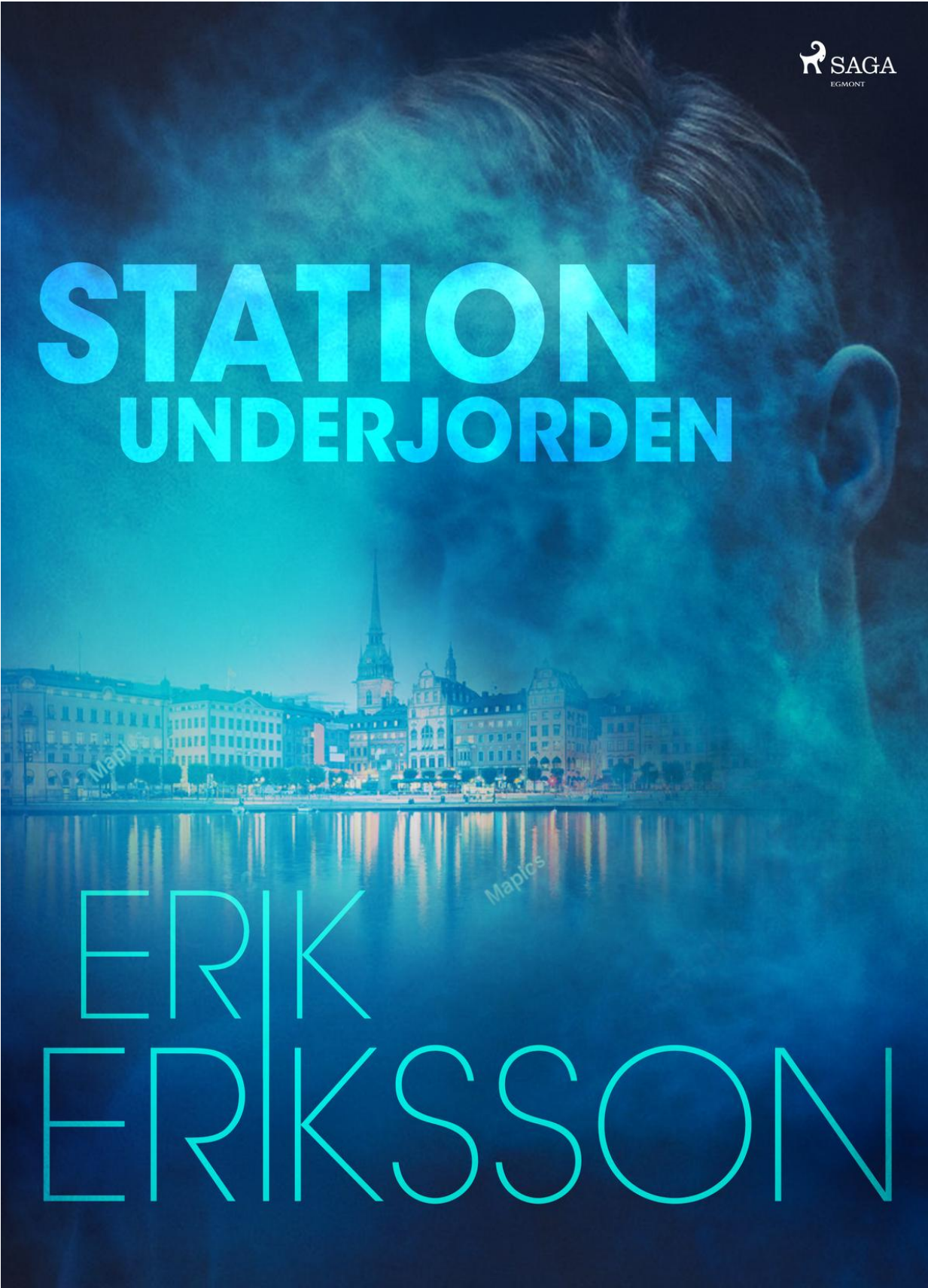

STATION UNDERJORDEN

ERIK
ERIKSSON

The background of the book cover is a composite image. The top half shows the back of a person's head with dark hair, looking towards the right. The bottom half shows a cityscape at night, likely Copenhagen, with a large church spire and other buildings reflected in the water. The entire image has a blue and teal color palette with a misty or smoky texture.

STATION UNDERJORDEN

ERIK
ERIKSSON

Erik Eriksson

Station underjorden

Saga

Station underjorden

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1998, 2018 Erik Eriksson och SAGA Egmont, an imprint of
Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen
All rights reserved
ISBN: 9788711838679

1. E-boksutgåva, 2018
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

1

Jag ska säga som det är fast det blir svårt. Det är så mycket som hänt den senaste tiden. Nu är det vinter, fast det dröjde länge innan det kom nån snö.

Jag såg en daggmask i planteringen vid Norra Latin en dag. Och så växte det snödroppar utanför den där villan på Lidingö där Les bor med morsan och hennes nye gubbe. Dagmaskar i januari, visst är det konstigt.

Sebastian heter han, morsans nye, bara det va, som nån fransk kock låter det, nån som blivit känd på att steka döda duvor i vitlökssmör.

Fast jag har också ett konstigt namn. Och syrran med. Så jag ska väl inte säga nåt om Sebastian.

Syrran heter Lesley Bergström. Hon kallas Les. Jag heter Peter T. Bergström. Det där namnet i mitten som börjar med T kan ni glömma, det försöker jag göra. Det räcker så bra med bara bokstaven.

Okej, T står för Talivaldis. Det är morsan som hittat på våra konstiga namn. Själv heter hon Beatrice och det kan väl gå an. Men varför döpte hon syrran till Lesley?

– Det finns bara tio kvinnor i hela Sverige som heter Lesley, sa morsan en gång när jag frågade henne.

– Jovisst, sa jag, men det är väl ingen tröst för syrran, det finns väl *ändå* konstigare namn i så fall, om det gäller att vara så ovanlig som möjligt, varför inte Pocahontas eller Rödluvan?

– Lesley är ett vackert flicknamn, sa morsan, det finns flera engelska författarinnor som heter så.

Längre kom vi inte, men skadan är ju redan gjord, vi har de namn vi har.

De skilde sig för ett år sen. Farsan och morsan alltså. Farsan som heter nåt så vanligt som Bengt bor kvar i Årsta i lägenheten där vi bodde allihop förr i tiden. Jag bor hos farsan, Les bor hos morsan och Sebastian.

Nu vet ni hur jag har det.

Nej, det vet ni absolut *inte* för jag har bara börjat berätta. Det blir värre, tro mig. Det kommer att bli så otroligt konstigt innan jag är färdig så ni får nog svårt att tro att det är sant.

Men det *är* sant, alltsammans, det som började under hösten och slutade nån gång i februari. Jag har själv varit med om *allting*, och då kommer jag ändå att hoppa över en del som är riktigt ruggigt för att ni inte ska tro att jag bluffar.

Så är det med en del sanna saker, de är bara otroliga och löjliga. Det som man hittar på kan aldrig bli lika egendomligt som det som verkligen hänt.

Jag är femton. Jag går i nian i Årtaskolan men jag har inte brytt mig om att gå till plugget så ofta på senaste tiden. Farsan gör likadant. Han stannar hemma från sitt jobb. Han ligger för det mesta kvar i sängen och stirrar i taket och mår uselt.

Så har det varit sen de skilde sig. Först gick det ganska bra, men efter några månader började farsan deppa. Han klär inte på sig, ligger och glor bara.

Han kan inte säga nåt om att jag skolkar. Han är likadan, han ligger lågt.

Men inte är det kul att ha en farsa som jämt är ledsen. Jag börjar tro att han kanske tänker ta livet av sig, hoppa från sjunde våningen eller ta gift eller nåt annat vidrigt.

Sen måste jag väl komma dit och säga att han är min farsa så att polisen inte tar fel.

– Är detta eder fader Bengt Bergström, säger polischefen med mörk röst.

– Ja, detta är min fader så visst som jag heter Peter och är hans son, skall jag viska.

– För bort den döde, säger polischefen.

Och så plockar de ihop alla blodiga kroppsdelar som ligger utspridda på gatan under höghuset.

Så där tänker jag ibland. Antingen är han mosad på trottoaren eller så har han dött där hemma i badrummet och ligger med vitt och skrynkligt ansikte och en tom tablettburk i handen. Och så polischefens röst igen:

– Känner ni denne man?

– Jag känner denne man eftersom han är min fader.

Så där håller det på, mal och mal inne i skallen när jag minst av allt vill det. Det bara kommer över mig och ibland blir jag så jävla ledsen.

En gång satt jag på tunnelbanan. Det var på förmiddan vid tiotiden och jag var ensam i vagnen. Jag var på väg ut till Farsta, jag skulle hälsa på en kille som jag känner. Jag bara satt och deppade och var nästan på väg att börja gråta. Det var grått och fult ute, ingen sol, bara en massa lera och skit på vägarna och vagnen var full med meningslöst klotter, inga snygga grejer, bara nån som gjort slut på sista sprejburken.

Alldeles innan Farsta reste jag mig och gick mot dörrarna. Jag stod där och kände hur hela livet bara var surt och dystert och dött. Och så blev jag plötsligt så otroligt arg. Jag bara drog till med foten mot rutan i dörren. Jag tog tag med ena handen runt stödstolpen och så gjorde jag en snabb sidspark mot rutan som splittrades och flög ut. Det blev bara en tom ram kvar, och luften

strömmade in och ljudet från rälsen blev med ens mycket hårdare.

Så minskade tåget farten eftersom vi var framme. Och då såg jag en liten tant som satt alldeles nära mig. Hon var så liten så att jag inte sett henne först. Nu stirrade hon på mig med skräckslagna ögon.

Jag blev rädd. Inte för tanten men för mig själv. Och för att jag skrämt henne.

– Förlåt, mumlade jag, det var inte meningen.

Jag försökte le lite, men tanten såg bara ännu räddare ut. Hon höll sina smala gamla händer framför munnen.

– Jag lovar att det inte var meningen, fortsatte jag.

Då reste hon sig och sprang ut genom dörren. Hon haltade lite, men det gick ändå ganska snabbt för henne. Jag stod kvar eftersom jag inte ville skrämma henne ännu mer och snart var hon försvunnen bakom dörrarna längst bort på perrongen.

Jag gick sakta mot utgången och jag undrade om nån vakt skulle ta mig när jag kom till spärren. Men ingen brydde sig om mig, tanten var borta, snöslasket var brunt och äckligt på torget utanför, alla människor gick med nedböjda huvuden.

Hela dagen var förstörd, och nästa dag också. Jag bara tänkte på den lilla rädda tanten och jag skämdes och mådde uselt och lovade mig själv att aldrig mera sparka sönder nån ruta i tunnelbanan.

Det var i januari, har jag sagt det? Jo, det sa jag när jag berättade om daggmaskarna. Jag såg dem när jag gick upp till Adolf Fredriks musikskola. Les går där. Hon är tretton, hon är otroligt musikalisk, hon spelar fiol som en gud.

Sebastian beundrar henne. Han är själv musiker, fast han lever på att ändra musik som andra har komponerat.

Han är arrangör. Det heter visst så när man gör om en enkel låt så att en hel orkester kan spela den.

Han är rätt känd faktiskt. Det står om honom i tidningen ibland. Men jag kan lova att Les är mycket mer begåvad än han. Syrran är otrolig, folk gråter när hon spelar.

Om man kan gråta alltså. Jag har svårt för det. Faktum är att jag är lite rädd för att jag tappat bort mina känslor. Det var skolkuratoren som sa det en gång till morsan. De pratade om mig när de trodde jag gått ut på skolgården, men jag stod kvar bakom dörren och lyssnade.

– Det finns risk för att Peter distanserar sig känslomässigt, sa kuratören.

– Hur då, undrade morsan.

– Han kanske sluter sig och blir svår att nå.

Nåt sånt sa hon. Det var en av de sällsynta gångerna när morsan kom till plugget efter skilsmässan. Hon var ditkallad för att prata om mig, det var när jag börjat skolka. Först satt vi alla tre och försökte snacka, men det gick dåligt. Sen gick jag ut och morsan sa att hon bara skulle fråga en sak, jag kunde väl gå i förväg. Men det var klart att jag fattade att de skulle prata om mig så jag smög tillbaka och tjuvlyssnade.

De pratade med låga röster, men jag hörde allt. Och sen kom jag förstås ihåg det där, och jag började bli lite orolig för att jag tappat bort mina känslor.

Som den där killen som blev nedslagen vid Medborgarplatsen.

Det var på tunnelbanestationen, allt händer visst där. Jag väntade på tåget och såg hur en skinnskalle slog ner en annan kille som hade ljusblå jacka. Jag minns färgen på jackan särskilt väl eftersom jackan blev mörk av allt blodet.

Killen som blev nedslagen låg där och såg död ut. Och jag kände absolut ingenting särskilt. Blodet rann, det blev

en stor pöl. Sen kom en väktare och hjälpte killen att sätta sig upp för han var inte död.

Men jag var iskall. Jag såg vad som hände. Det var som när man slötittar på teve och bilderna körs i slowmotion. Man ser att nån ligger där men man har *absolut inga känslor*. Det var som ett teve-program fast det var på riktigt.

Jag kan inte fatta det, och ändå var det jag själv som var den iskalle typen framför verklighetens teve. Jag *har* tappat mina känslor, kuratorn har nog rätt.

Men jag gillar Les otroligt mycket. Det finns inte nån människa som jag bryr mig mera om. Blir hon ledsen så känns det för jävligt för mig också, det lovar jag.

Okej, hon är min syrra, men för henne har jag i alla fall lite *normala* känslor kvar.

De andra skiter jag nog i för det mesta om jag ska vara uppriktig.

2

Jag har skaffat mig ett ställe att sova på inne i stan. Farsan tror att jag sover över hos någon kompis, men det gör jag alltså inte. Det där stället är ganska hemligt.

Det började med att jag träffade Hasse som egentligen heter Hassan. Ibland kallas han bara H. Hans morsa är från Danmark och hans farsa från Algeriet. Hasse ser så där lagom mörk ut, tjejerna gillar honom. Han är sjutton, fast han ser ut som nästan tjugo.

Det var i flipperhallen på Olofsgatan som jag träffade Hasse första gången. Han kom dit med någon polare och jag bara satt och glodde och drack en Coca-Cola. Man måste köpa nåt om man ska sitta där länge. Ja, i fiket alltså. Inne i själva spelhallen kan man vara hela dan om man vill, det är aldrig någon som frågar.

Men jag satt i fiket och drack min Cola, lugnt och fint. Jag tänkte på att det var ganska länge sen jag träffat Les. Då kom Hasse in och satte sig vid bordet intill. Sen började vi snacka om nåt.

Det var första gången. Sen såg jag honom lite här och där, på Lava en gång och på McDonald's vid Vasagatan sent en kväll. Vi morsade och snackade lite, inget särskilt. Han bad att få mitt telefonnummer, och det fick han. Det var ett misstag, det förstod jag inte då.

Men jag visste att han var rätt stor, folk talade med respekt om Hasse.

Så en dag frågade han mig om jag behövde tjäna lite extra.

– Ja vaddå, det är klart man behöver stölar.

– Okej Peter, du kan ta in ett par hundra i kväll om du vill.

– Jag är klart intresserad.

– Kom till garaget klockan åtta.

– Garaget?

Jag visste inte vad han menade. Han förklarade. Det var det underjordiska garaget bakom tunnelbanan längst bort i Gallerian.

Okej, jag lovade vara där klockan åtta.

Det var så det började. Jag fick låna en mobiltelefon, sen åkte jag ut till nåt lagerområde vid Hammarbyhamnen. Där stod jag ett par timmar och kollade vilka bilar som åkte ut och in i ett visst magasin. Hela tiden ringde jag och berättade för nån som jag inte visste vem det var.

Nästa dag fick jag trehundra kronor av Hasse. Han sa att de var nöjda med mig, det kunde bli mera stålar om jag ville.

– Men vilka är det som betalar, undrade jag.

– Företaget, sa Hasse.

– Företaget?

– Ja, de köper och säljer saker liksom, och kör hit och dit.

Hasse skrattade när han sa det där. Jag fattade ju att det var nåt skumt, men jag frågade inte, lika bra att inte veta.

Det blev flera gånger. Företaget hade skåpbilar i det där garaget under Kungsträdgårdens tunnelbanestation. De hade ett litet kontor där nere också. Det stod JBS Konsult på dörren. I garaget fanns en hel del bilar med firmanamn. Företagets bilar var mörkblå och utan namn.

Ibland när de bett mig om hjälp fick jag vänta länge. De bad mig komma tillbaka. Men jag gick in i de där gångarna som börjar i garaget, långa underjordiska korridorer som svänger och förgrenar sig. Det finns dörrar här och där, de flesta är låsta, men jag hittade öppna dörrar också.

Det var på det sättet jag hittade mitt ställe. Det var en liten städskrubb med vattenkran, men den stod tom. Det hängde nycklar på en krok på väggen. Jag tog en av nycklarna och låste efter mig.

Sen flyttade jag in där. Jag skaffade en madrass, en filt och en kudde, och lite andra saker. Det blev ganska mysigt därinne. Jag fick tag i en liten läslampa också, och en elektrisk kokplatta.

Och hur skaffade jag de där sakerna?

Okej, jag har lite pengar. Farsan ger mig en del, och så det jag tjänar på att hjälpa Företaget. Och så byter jag saker, eller säljer sånt jag fått tag i.

Måste jag berätta allt?

Man byter. En kille man känner frågar om man vill köpa några limpör cigaretter. Jaha, man erbjuder honom en jättesnygg dunjacka för limporna.

Han säger okej, man byter.

Och varifrån kommer jackan?

Från NK kanske, eller Åhléns, eller nåt annat varuhus. Nån man känner är kanske bra på att plocka bort larmknapparna eller färgpatronerna. Man kommer dit med sin gamla jacka på sig, går därifrån med en ny jacka under den gamla.

Man går därifrån? Okej, jag menar mig själv. *Jag* gör det där. Jag, Peter T. Bergström gör de där sakerna.

Men inte så ofta, och jag tänker inte hålla på med det så länge till. Det är just nu som jag gör allt det här eftersom livet blivit så konstigt sen morsan och farsan skilde sig.

Jag vet att det är svagt av mig att skylla på dem. Men nu vet ni i alla fall hur jag fick tag i mitt ställe.

Det finns flera vägar dit. En väg har jag berättat om, det är genom garaget. Men så finns det en annan hemlig väg också, från tunnelbanan.

Jag hittade den vägen när jag kände på alla dörrar och luckor. En järnlucka gick att öppna, den ledde till en smal gång som mynnade i ett rum med pumpmotorer och fläktar och luftrör och sånt. Därifrån fanns det flera andra gångar. En av dem ledde till ett bergrum intill tunnelbanespåret. Jag smög sakta, blev jätterädd när ett tåg dånade förbi alldeles nära.

Sen lärde jag mig hitta. Det gick att smyga utmed bergväggen i tågtunneln och ta sig upp på perrongen i Kungsträdgårdens station.

Men jag gillar inte dem som jobbar i Företaget. Jag har träffat tre gubbar. De verkade snälla först, men lite hala. Stellan heter han som är nån sorts chef, det är han som ger mig betalt när jag hjälpt till.

Det var före jul som jag hittade mitt ställe. Under lovet var jag där nästan varje dag, utom på julafton och dan därpå när jag var hos farsan. Sen trodde farsan att jag var med en klasskompis som heter Max och hans föräldrar i deras sommarstuga på Rådmansö. Jag gav Max, eller Macke som han kallas, ett vykort som jag skrivit och bad honom lägga det i nån postlåda i närheten av den där stugan.

Gott nytt år kära pappa, skrev jag på kortet. Vi har det bra och åker skridskor varje dag på en liten fin sjö.

Jag bad Macke posta kortet några dagar före nyårsafton. Men sen blev det töväder. Nån is fanns det inte. Men farsan satt väl bara och deppade i vanlig ordning. Inte höll han reda på vädret.

Men där tog jag fel. När jag träffade honom efter helgerna frågade han hur jag kunnat åka skridskor när det var så varmt.

- Det fanns lite is närmast land, sa jag.
- Dina skridskor var ju kvar hemma.
- Jag lånade av Mackes föräldrar.

- Höll verkligen isen?
- Nja, den var dålig, men vi åkte rullskridskor också, på en gammal dansbana.
- Verkligen.
- Jajamen, det gick fint, fast Mackes morsa fastnade med foten och bröt lilltån.
- Oj, hur klarade hon det?
- Det blev sjukhuset förstås och gips och kallbrand nästan.
- Kallbrand för en bruten lilltå?
- Eller om det var nån annan svår sjukdom som hon hade, ja de visste inte att hon var så sjuk förrän hon kom till sjukhuset, det var nåt hon haft sen barndomen.
- Ojojoj, stackars henne, men du kanske hörde fel.
- Nej då knappast, det var verkligen allvarligt.

Farsan sa inget mer, han såg lite tveksam ut, men så började han läsa tidningen och då förstod jag att jag klarat mig den här gången också.

Fast ibland undrar jag om han tror mig. Det blir fel ibland när jag ska berätta, det bara kommer saker, som det där med kallbrand, jag vet inte varför jag sa det.

Julhelgen var trist. Jag var som sagt hemma med farsan på julafton och juldagen, sen var jag ute på stan, i flipperhallen eller på nåt fik.

Les hade åkt med morsan och Sebastian till Skåne över julen. Sebastian kommer därifrån. Jag hade inte träffat syrran på länge. Nu började jag längta efter henne. Ju mer jag tänkte desto värre längtade jag. Hon och jag borde ha firat julen tillsammans, alla vuxna idioter kunde ha suttit för sig själva med sina olyckliga liv. Varför ska Les och jag behöva plågas för att de inte kan leva tillsammans?

Antingen ska de stöna över att de har det så svårt, eller så ska de pussa på kinden och låtsas att de är sååååå glada